24.01.2013 г. / 10:27:34

Вяра

06.02 по еретическия, †24 януари по църковния календар - Св. преподобна Ксения Римлянка. Св. мъченици Вавила Сицилиански и учениците му Тимотей и Агапий. Св. Македоний Сирийски

Житие на преподобната наша майка Ксения, в света Евсевия († ок. 457 г.)

В Рим живеел един знатен и почтен мъж, принадлежащ към съсловието на старшите сенатори, по вяра християнин, дълбоко благочестив, който имал единствено дете - дъщеря, на име Евсевия, която пазел като зеницата на окото си. Когато тя достигнала девическа възраст, един велможа, също от съсловието на сенаторите, помолил родителите на Евсевия да му дадат дъщеря си, за да я омъжи за сина си. Родителите ѝ, като се посъветвали помежду си, я сгодили за благородния момък, равен на тях по чест и богатство, и вече бил определен денят, в който трябвало да се извърши сватбеното тържество. А девицата, преизпълнена с любов към Бога, пожелала да остане вечна невеста на нетленния Жених, най-прекрасния със съвършенствата си сред всички синове човешки, Самия Христос Господ, и да съхрани девството си завинаги. Но тя скрила желанието си от родителите, понеже знаела, че ако те узнаят, няма да искат и да чуят за това. Те биха я възпрепятствали по всякакъв начин и ту със съблазни и ласкателство, ту със заповеди, биха я

принудили да сключи брак, още повече, че тя била единствената наследничка на всичките им богатства; биха пожелали да се утешават със съпружеството и с брака ѝ.

Блажената Евсевия имала две верни свои рабини, които от детството си били израснали заедно с нея и ѝ служили с цялото си усърдие и преданост. Като се уединила с тях, тя им казала:

- Искам да ви открия една тайна, но предварително ви заклевам в Господа Бога да не казвате никому това, което ще чуете от мен. Искам да споделя с вас съкровената мисъл и желание на сърцето ми. Но внимавайте никой от смъртните да не узнае тайната ми; а ако се съгласите с мен, още по-добре. Тогава и душите си ще спасите, и на моето недостойнство ще помогнете.

Робините ѝ отговорили:

- Господарке, ще изпълним всичко, което ни наредиш, още повече, че ще имаме и полза за душите си от замисъла ти. Готови сме по-скоро да умрем за теб, отколкото да кажем някому това, което ще ни разкриеш.

Тогава девицата им рекла:

- Вие знаете, че родителите ми искат да ме омъжат, но на мен никога и през ум не ми е минавало дори и да помисля за брак. Твърде тежко е да изпълня това, което ме съветват родителите ми. Какво би означавал за мен такъв начин на живот? Само призрак, мъгла и сън. Чуйте ме: нека решим да водим заедно чисто житие и ако волята Господня благослови намерението ми, а вие последвате съвета ми и запазите в тайна това, което ви казах, тогава ще обмислим всичко, което трябва да направим. Повярвайте ми, че дори и родителите ми да узнаят за това и дори и да ме принуждават насила към брак,

ако Бог ми помогне, те никога не ще бъдат в състояние да променят решението ми, дори и да ме предадат на огън, меч или на диви зверове.

Като изслушали това, двете робини казали:

- Да бъде волята Господня! Господарке, ние сме съгласни с твоето решение и се стремим към същото, към което се стремиш и ти. Желаем по-скоро да умрем с теб, отколкото да царуваме без теб.

Като чула тези думи от робините си, блажената Евсевия прославила Бога. След това тези три девици, които имали еднаква любов към Христа, постоянно размишлявали върху това, какво да сторят, за да се осъществи желанието им. И молили Бога да им даде добър съвет.

Започвайки от този ден, когато те с любов се предали на Господа, решавайки се на безбрачен живот, Евсевия, тайно от родителите си, раздала на нуждаещите се чрез ръцете на девойките всичко, което имала: злато, сребро и всички скъпи вещи. Девойките раздали и собственото си имущество, готвейки се за нищета заради любовта си към Христа. Когато денят на брака наближил и всички се готвели за него, блажената Евсевия, като се посъветвала със своите девойки, се преоблякла заедно с тях в мъжки дрехи и като взела само най-необходимото, излязла тайно от дома, тъй като вратите се оказали незаключени. Като се осенили с кръстното знамение, те се обърнали към Христа Бога с такава молитва:

- Сине Божий, пребъди с нас и ни посочи пътя, по който да вървим, понеже заради любовта си към Теб, ние оставяме дома си и всичко, което е в него, и се решаваме да странстваме и да живеем в скърби, стремейки се към Тебе и желаейки да Те придобием.

Като се помолили така със сълзи, те излезли от дома и потеглили на път, като едновременно плачели и се радвали.

По време на пътя света Евсевия се обърнала към слугините си:

- От този момент бъдете мои сестри и господарки; по-добре е аз да ви служа в продължение на целия ми живот. Само, господарки мои, да оставим всичко заради Бога и да не търсим нищо друго на земята, освен спасението на душите си. Нека избягваме всички суетни житейски грижи, които са вредни за душата; нека вярваме на Господа, Който е заповядал: “всеки, който остави къща, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или деца, или нивя, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи живот вечен”. Да, сестри мои, нека се погрижим за спасението на душите си.

Докато светицата беседвала така с тях, те дошли до морето и като намерили кораб, готов да отплава към Александрия, си платили и се качили на кораба. Тъй като духал попътен вятър, след няколко дни достигнали Александрия. Като слезли от кораба, те отишли на един остров, наречен Коя, който отстоял на петнайсет хиляди крачки от Карийския град Галикарнас. Те преминавали от място на място, желаейки да намерят неизвестна местност, за да не бъдат открити от родителите. Като не се страхували, че могат да бъдат намерени на този остров, те отново променили мъжкия си външен вид на женски, и като наели неголяма уединена къщичка, заживели в нея, като благодарели на Бога, на Когото постоянно се молили и да им изпрати човек с духовен сан, който да ги облече в монашески чин и да се погрижи за душите им. Света Евсевия убеждавала другарките си, като казала:

- Сестри, моля ви заради Господа: да запазим нашата тайна и да не казваме на никого за отечеството ни и за намерението, заради което сме напуснали дома си, а също така и името ми,

за да не би родителите ми да ни намерят. Заклевам ви в Бога да запазите в тайна всичко това до края на живота ми и да не казвате никому за това, което се е случило с нас, или за това, което ще се случи. А ако някой ви попита за името ми, кажете, че се наричам Ксения, което означава чужденка; защото, както виждате, аз странствам, като оставих дома и родителите си заради Бога. Отсега и вие ме наричайте не Евсевия, а Ксения, тъй като аз нямам тук постоянно жителство, но странствайки заедно с вас в този живот, търся бъдещия.

В отговор другарките ѝ обещали да запазят в тайна всичко, което им било казано, и от този момент светата Христова невеста започнала да се нарича Ксения.

Веднъж, като преклонила колене заедно с приятелките си, тя започнала да плаче и да говори:

- Боже, постъпи с нас, странничките и убогите, според великата Си милост, както си постъпвал и с всички Твои светии. Владико, изпрати ни благоугоден на Тебе човек, чрез когото и ние, смирените, да можем да се спасим.

Като се помолила така, света Ксения излязла заедно със сестрите от къщата, в която живеели, и ето, те видели почтен беловлас старец, който идвал от пристанището, бил облечен по монашески и лицето му било подобно на лице на ангел. Като пристъпила към него, светата девица паднала в нозете му и плачейки, почнала да говори:

- Човече Божий, не презирай странстващата в чуждата страна, не отхвърляй убогата сиромахкиня, не се гнуси от молбата на грешницата, но се уподоби на свети апостол Павел и бъди наш наставник и учител, какъвто е бил той за света Текла. Спомни си за въздаянието, приготвено за праведните от Бога, и ме спаси заедно с тези две сестри.

Като чул това, Божият служител почувствал жалост и като гледал сълзите им, попитал:

- Какво искаш да направя за вас?

Тя отговорила:

- Бъди наш отец по Бога и учител. Заведи ни там, където бихме могли да се спасим. Ние сме страннички и не знаем къде да отидем. Срамуваме се да се покажем пред хората.

Тогава той ги попитал:

- Откъде сте и коя е причината да сте така самотни?

Светицата отговорила:

- Рабе Христов, ние сме от много далечна страна. Съгласихме се заедно да напуснем родината си и дойдохме в тази местност. Ден и нощ молихме Бога да ни изпрати човек, който би ни помогнал да се спасим. И ето, Бог ни посочи теб, духовния отец, който може да приеме нашите немощи.

На това светият старец казал:

- Повярвайте ми, сестри, и аз съм странник тук, както виждате. Идвам от светите места; след като се поклоних там, се завръщам в отечеството си.

Рабинята Христова попитала:

- От коя страна си, духовни отче, господарю мой?

Той отговорил:

- Аз съм от Карийската страна, от град Милас.

Тогава рабинята Христова отново се обърнала към него:

- Умолявам твоя святост, кажи ни, какъв е санът ти, защото

мисля, че си епископ.

На това старецът ѝ рекъл:

- Прости ми сестро! Аз съм грешен човек и съм недостоен за монашески сан. По Божия милост съм презвитер и игумен на неголямо събрание от братя в манастир, носещ името на светия и преславен апостол Андрей; а името ми е Павел.

Като чула това, рабинята Христова прославила Бога, като казала:

- Слава на Тебе, Боже, че чу мен, убогата, и ми изпрати, както някога на Текла, свети Павел, човек, който ще спаси мен и тези две сестри.

След това тя се обърнала към стареца:

- Умолявам те, рабе Божий, не отхвърляй нас, странничките, но бъди наш отец по Бога.

Блаженият Павел им отговорил:

- Казах ви, че и аз съм странник, и не зная, какво добро мога да направя за вас тук. А ако искате да дойдете с мен в града, надявам се, че Господ ще ви стори според милостта Си, а аз ще се грижа за вас според силите си.

Девиците, като се поклонили със сълзи на стареца, казали:

- Да, рабе Божий! Вземи ни със себе си. Ще отидем там, където ни наредиш, само окажи милост на странничките и ни бъди ръководител към вечния живот.

Божият човек взел със себе си светите деви и отишъл с тях в град Милас. Там им намерил жилища на уединено място, намиращо се близо до църквата. Светата девица ги купила с парите, взети от дома, а след това построила неголяма църква в чест на свети първомъченик Стефан и в скоро време

устроила женски манастир, като събрала няколко девици и ги посветила на Христа. Игуменът свети Павел се грижел за тях. Той постригал света Ксения и двете ѝ слугини в монашески чин. И никой, чак до кончината ѝ, не узнал откъде била тази свята девица, по каква причина напуснала отечеството си и какво е истинското ѝ име, а тя през цялото време се наричала Ксения, тоест странница. А преподобният Павел отговарял така на тези, които го питали за девиците:

- Взех ги от остров Кои и ги доведох тук.

Така всички мислели, че те са дошли оттам. Затова и манастира нарекли Кои, по името на острова.

След немного време Кирил, епископът на този град, починал в Господа, а на неговото място бил избран Павел, игуменът на Андреевия манастир. След като приел епископски сан, той дошъл в девическия манастир и посветил Ксения, против желанието ѝ, в сан на дяконица, тъй като тя била напълно достойна за него. Понеже тя, живеейки в плът, водела ангелски живот. Макар че, като дъщеря на сенатор, била възпитана в разкош и живеела сред всякакви удобства, тя се устремила към труден и подвижнически живот и намерила за себе си съвършено нови, необичайни и трудни пътища на постническо съвършенство. От въздържанието ѝ се боели даже бесовете; победени от поста и от подвизите ѝ, те бягали, като не смеели и да пристъпят към нея. Вкусвала храна на втория или на третия ден, а много пъти оставала без храна и по цяла седмица. А когато настъпвало времето да приеме храна, тя не вкусвала нито зеленчуци, нито варива, нито вино, нито елей, нито градински плодове, нито нещо друго от хранителните ястия, а само не много хляб, оросен със собствените ѝ сълзи. Взимала пепел от кадилницата и посипвала с нея хляба. Вършела това през всички години от живота си, изпълнявайки пророческото слово: “Ям пепел като хляб, питието си със

сълзи размесвам”. При това тя по всякакъв начин се стараела да скрие това свое въздържание от другите сестри и само двете ѝ робини, живеещи заедно с нея, я наблюдавали тайно какво върши, и сами подражавали на добродетелния ѝ живот. При това тя винаги била толкова бодра, че от вечер до сутрин престоявала цялата нощ на молитва, като простирала нагоре ръцете си. Сестрите ѝ наблюдавали това през всички дни на живота ѝ. А понякога, като прекланяла колене от вечерта, се молела до сутринта, проливайки обилни сълзи. Винаги служела така на Господа и правела това с такова смирение, че считала себе си за по-лоша от всички хора.

Но кой може да изброи всичките ѝ добродетели? Кое слово ще бъде достатъчно, за да изобрази всичките ѝ подвизи! Какво да кажем най-напред за нейната кротост? Никой и никога не я видял да се гневи; никакво тщеславие или гордост не омрачили живота ѝ. Лицето ѝ било винаги смирено, умът - без никакво превъзнасяне, лицето - без грим, тялото ѝ - изнурено от постнически трудове, сърцето ѝ - спокойно, нетревожено от никакви съмнения. Коя добродетел нямало в нея! Били ѝ присъщи: всякогашно бдение, необикновено въздържание, неизказано смирение, безмерна любов. Помагала на бедните, проявявала състрадание към страдащите, била милосърдна към грешниците, а съблазнилите се наставлявала в пътя на покаянието. За дрехите ѝ няма защо и да говорим: носела много вехти дрехи - дълга дреха от груб плат и наметало, но се считала недостойна и за тях. Целият ѝ живот преминавал в сърдечно умиление и в постоянно проливане на сълзи. И по-скоро би могло да се видят буйните планински потоци пресъхнали в знойно време, отколкото очите ѝ - престанали да проливат сълзи. Като гледала винаги към възлюбения Жених Христа, от очите ѝ извирали потоци сълзи. Тя желаела да Го види лице в лице и да каже с Давид: “кога ще дойда и се явя пред лицето Божие. Лицето на пресладкия ми Жених. Сълзите

ми бяха хляб за мене денем и нощем”.

А когато наближило времето, в което тази вечнопаметна девица и непорочна невеста Христова щяла да си отиде от този земен живот, настъпил празникът в памет на свети Ефрем, който някога бил епископ в този град. Блаженият епископ Павел се отправил с целия си клир към селището, наричано Левкин. Там имало църква в чест на свети епископ Ефрем, а в нея почивали честните му мощи. В този ден преподобна Ксения повикала всичките си сестри в манастирската църква и им казала следното:

- Господарки мои и сестри! Зная каква любов проявихте, как търпяхте немощите ми и помагахте на мен, странницата. Сега ви умолявам: продължете докрай любовта си към вашата рабиня; споменавайте в молитвите си мен убогата, грешната и странницата, като умилостивявате Бога за мен, за да не ме затруднят греховете ми, но да мога, по вашите молитви, безпрепятствено да премина при моя Христос. Ето, вече се приближи кончината ми; душата ми силно страда и скърби, тъй като напускам тялото си без нужната подготовка. Сега нашият отец и господар епископ Павел не е тук. Затова, когато дойде, му кажете вместо мен: тъй рече убогата Ксения: заради Бога, честни отче, споменавай мен, странницата. Ти ме настави в пътя и ме въведе в този живот; моли се за мен, та да не ме посрами Господ в надеждата ми.

Като чули това, всички сестри започнали да плачат и да говорят:

- Господарке наша и наставнице на душите ни! Ти ни оставяш като безпомощни сирачета в беда. Кой ще ни наставлява в истинския път на живота? Кой ще ни поучава? Кой ще се помоли за нас, когато униваме? Не, господарке наша. Не ни оставяй сега. Спомни си как ти самата ни събра в тази ограда. Господарке, погрижи се за душите ни и помоли

Бога да ти даде още малко време заради нас, убогите, за да ни наставиш в пътя на спасението.

Двете ѝ бивши робини също паднали в нозете ѝ и като заплакали горчиво, казали:

- Ти вече ни оставяш, господарке наша, и си тръгваш оттук без нас. Какво ще правим без теб в чуждата страна? Горко на нас, бедните и странничките! Спомни си как споделяхме твоите скърби. Спомни си нашето общо странстване. Спомни си как винаги усърдно сме ти служили и се помоли на Бога за нас. Вземи ни със себе си, за да не се разделяме с теб, господарке наша.

Когато след това последвало силно ридание и настанал смут, и самата Ксения започнала да говори през сълзи:

- Сестри мои, вие знаете колко отдавна свети апостол Петър е провъзгласил: “Господ не се бави да изпълни обещанието Си, както някои смятат това за бавене; но дълго време ни търпи, понеже не желае да погинат някои, а всички да се обърнат към покаяние. И ще дойде денят Господен, като крадец”. Като знаем това, сестри мои, да не се леним в продължение на това малко време, но да бодърстваме. Да запалим светилниците си, да напълним с елей съсъдите си, да се приготвим да посрещнем Жениха, тъй като не знаем., в кой час ще ни призове Господ; защото ето, жетвата настъпва и жетварите са готови, и чакат само заповедта на Владиката.

Когато светицата казала това, а всички плачели в нозете ѝ, тя издигнала ръце към небето и проливайки много сълзи, започнала да се моли:

- Боже, Който промисляше за земното ми странстване до този момент! Чуй мен, убогата и грешната: бъди милостив към тези Твои рабини, моите сестри. Запази ги и ги спаси от

всякакви дяволски козни заради славата и величието на Твоето свято име. Моля Ти се, Боже мой, спомни си и за тези мои две сестри, които странстваха заедно с мен заради любовта си към Теб. И както в този временен живот те не се разделиха от мен, така не ни разделяй и в царството Си, но ни сподоби всички заедно да влезем в Твоя чертог.

Като се помолила така, тя поискала всички сестри да излязат за малко и да я оставят сама за молитва. Когато всички излезли от църквата, затворила се сама, а двете ѝ сестри останали пред вратите и наблюдавали през ключалката. Те видели, как тя се молела на колене, а след това, по време на молитвата, паднала на земята и простряла кръстообразно ръцете си. Когато лежала така достатъчно дълго, внезапно в църквата просияла светлина, подобна на мълния, и започнало да излиза силно благоухание. Сестрите бързо влезли вътре и искали да я повдигнат от земята, но я намерили починала в Господа. Това станало на 24 януари, в събота, в шестия час на деня. Двете сестри с плач излезли от църквата и повикали останалите, като казали:

- Майки и сестри в Господа! Елате да заплачем за нашето осиротяване и за кончината на тази, която беше наш стълб. Лишихме се от нашата честна майка. Отиде си нашата наставница и ние останахме сами. Света Ксения, нашата майчица, почина.

Като влезли в църквата, всички я видели преминала от тукашния живот в другия свят и се предали на плач и ридание. А Човеколюбецът Бог, като пожелал да покаже на всички какво съкровище е било укрито на земята, явил велико и пресветло знамение. В същия час, в който преподобна Ксения предала святата си душа в ръцете на Господа, непосредствено след пладне, при съвършено ясно време, над девическия манастир се появил много светъл венец от звезди, с кръст в

средата, който сияел по-ярко от слънцето. Това знамение било видимо за всички. Миласките граждани, които заедно със своя епископ Павел били в Левкийското селище, като видели знамението на небето, се удивлявали и се питали какво може да означава това. Блаженият епископ, като разбрал с духа си знамението, казал на насъбралия се народ:

- Нашата господарка Ксения умря и по този случай се яви знамението на венеца.

След завършването на литургията той се върнал в града заедно с народа, който бил на празника, и там гражданите намерили света Ксения починала, както им казал и епископът.

Около девическия манастир веднага се събрало голямо множество народ, много мъже, жени и деца, привлечени от виждащото се на небето знамение. Те силно възклицавали:

- Слава на Тебе, Христе Боже, че имаш множество светии, които тайно Ти угаждат! Слава на Тебе, Сине Божий, Който си се въплътил и доброволно си се разпънал за нас грешните, за това, че яви на всички Твоето велико съкровище, което досега се криеше тук! Слава на Тебе, Владико, че сподоби убогия град Милас да бъде обиталище и хранилище на това Твое съкровище. Досега Ти пазеше в него скъпоценния бисер, Своята свята невеста! Като я прие в Своя небесен чертог, Ти остави чистото и свято тяло на Твоя град за съхранение.

Така, плачейки и възклицавайки, те гледали венеца и кръста на небето. И тогава христолюбивият народ, и особено жените, подбуден от ревност по Бога, викнал с висок глас към светия епископ:

- Преподобни епископе, не скривай славата на нашия град! Не премълчавай и не скривай бисера, открит ни от Бога. Покажи на всички ярката свещ, която досега стоеше под

крина и светеше тайно. Нека всички да я видят и противниците ни да узнаят на Кой Владика служим. Нека да я видят езичниците и да се засрамят. Нека и иудеите да видят тайната на кръста и нека узнаят, че Този, Когото са разпънали, е Самият Бог. Нека да видят това всички враждуващи срещу кръста Христов и да възридаят. Нека да видят как Господарят на ангелите прославя Своите раби и след смъртта им. Нека да видят, с каква слава се увенчава от Христа Бога Неговата невеста Ксения, която хората считаха за напълно неизвестна странница и пленница. Нека всички да видят с какъв дар и с каква благодат се удостои нашият убог град!

Докато народът с усърдие говорел така към епископа, той пристъпил заедно с презвитерите към честното тяло на света Ксения. Като го положили, както подобава, върху специален одър, запалили много свещи и прикадили с тамян, епископът и презвитерите преклонили шии и вдигнали одъра на раменете си, след което го понесли с пение към центъра на града. И всички се удивлявали на ставащото славно чудо, защото, докато се движел носеният одър с тялото на светицата, се придвижвал и явилият се на небето венец с кръст. А когато поставили одъра в центъра на града, и венецът се спрял над одъра. Тогава и от околните селища се събрало безчислено множество народ, който видял чудното знамение на небето. Целият град се изпълнил от хора и настанала голяма теснотия. Блаженият епископ Павел, заедно с народа, останал при светицата през цялата тази неделна нощ, бодърствайки и извършвайки песнопения до сутринта. Станали и много изцеления от мощите ѝ: всеки, който страдал от някакъв недъг, щом се докосвал до одъра на светицата, веднага получавал изцеление.

Когато настъпил неделният ден, покрили честното тяло на преподобната с чисти савани и с пение на надгробни песни я

понесли към мястото, което се намирало до южния вход на града и се наричало Сикиния (смокиново); преди кончината си светицата била завещала да погребат тялото ѝ там. Целият народ отново видял, че докато носят тялото ѝ, венецът от звезди и кръстът се придвижвали над него. И отново, когато одърът бил поставен на земята, над него се спрял и венецът. А когато се извършвало погребението, хората, които били наблизо, разделили саваните, намиращи се върху мощите, на малки парчета и ги пазели с вяра - за изцеление от различни болести. Епископът помазал с миро, според обичая, светото тяло на преподобна Ксения и го положил в нов гроб. И веднага щом било извършено честното погребение, сияещият на небето звезден венец с кръст станал невидим. От светия гроб се подавали много изцеления на всички, идващи с вяра при него.

След немного време умряла едната робиня на преподобната; съвсем скоро след това и другата отишла във вечния живот. И двете били погребани при нозете на своята свята господарка. Когато втората робиня била близо до края си, всички монахини дошли при нея и като я заклевали, я умолявали да им разкаже за деянията на господарката ѝ Ксения. Виждайки се вече на смъртно легло, тя подробно им разказала за светицата: откъде била, кои са родителите ѝ, защо е избягала с двете си слугини от дома и от отечеството си, как е скрила името си, което било Евсевия, а се нарекла Ксения, защото странствала заради любовта си към Бога. Така всички узнали неизвестното по-рано житие на Христовата невеста Ксения.

Така преподобната благоугодила на Бога: за света тя била странница, а за небето - гражданка; била видима в плът, а се сравнявала с безплътните ангели; освободила се от тялото си като от дреха и стъпкала дявола като змия; считала всичко светско за смет, но съхранила непорочното си девство като безценно съкровище; с любовта си станала невеста на Христа,

увенчала се с вяра, и на което се надявала, това и получила, и сега се радва в чертога на своя безсмъртен Жених. С молитвите си тя много помага на вярващите, понеже смъртта не унищожила силите ѝ и не ограничила с някакви предели местата на благодеянията ѝ. И тъй като тя извършила много добродетели заради Христа, и Христос ни явява много милости заради нея, приемайки светите молитви на възлюбената Си невеста.

Няколко години след преставянето на света Ксения се преставил и преподобният епископ Павел, нейният духовен отец. Той също благоугодил на Бога докрай, понеже с молитвите му били прогонвани бесове и били изцерявани всякакви болести. Бил погребан в църквата “Свети апостол Андрей”, където по-рано бил игумен, а светата му душа се явила пред Господа в славата на светиите. По неговото топло застъпничество за нас пред Бога, по молитвите на преподобна Евсевия, приела името Ксения, и по ходатайството на двете ѝ свети рабини, да ни удостои Господ с милостта Си, сега и винаги, и във вечни векове. Амин.

Тропарь преподобной Ксении

глас 8

В тебе, мати, известно спасеся, еже по образу:/ приимши бо крест, последовала еси Христу/ и, деюще, учила еси презирати убо плоть, преходит бо,/ прилежати же о души, вещи безсмертней. Темже и со Ангелы срадуется, преподобная Ксение, дух твой.

Кондак преподобной Ксении

глас 2

Твою страннонравную, Ксение, память совершающе,/ любовию почитающии тя, поем Христа,/ во всех тебе

подающаго крепость исцелений,// Емуже всегда молися о всех нас.

В памет на светите мъченици Вавила Сицилиански и учениците му Тимотей и Агапий (III в.)

Свети Мъченик Вавила Сицилиански. Фрагмент от стара стенопис, Сърбия

Свети Вавила произхождал от Изток, от славния град Антиохия. Родителите му били знатни и благочестиви хора. В родния си град той получил образование и наставление в заповедите Господни, като бързо и старателно изучил Свещеното Писание, което винаги довежда до Бога. От младите си години светецът възлюбил Христа и се отрекъл от света. Рано напуснал родителския си дом, раздал цялото си имущество на бедните, сираците и вдовиците, и като се отказал от всяка житейска суета, се поселил на върха на една планина, където пребивавал в мълчание. С него били и

двамата му ученици Агапий и Тимотей. Блаженият безмълвник бил удостоен с презвитерски сан и благоговейно почитал почиващата върху него благодат на свещенството. А когато упоритите и кръвожадни езичници възнамерявали да го предадат на началника на областта, светецът заедно с учениците си напуснал Рим и се оттеглил в Сицилия, където живял една година. Тук, по Божията благодат, той просветил мнозина и ги довел до познание на Христовата истина.

“Не може се укри град, който стои навръх планина”, и началникът на Сицилия узнал за блажения Вавила. Той наредил да задържат светеца и двамата му ученици. Като чул с каква смелост изповядва Христа, началникът го подложил заедно с учениците му на бичуване и на други изтезания. Водели обагрените с кръв мъченици по градовете на Сицилия, като по всякакъв начин нечовешки издевателствали над тях. Така мъчителят искал да уплаши гражданите и да утоли собствената си ярост. А светите страдалци укрепвали духом, съзерцавайки бъдещите вечни блага. Накрая палачите заклали блажените мъченици с мечове и хвърлили телата им в огън; но пламъкът не докоснал свещените останки, неколцина от вярващите ги взели и ги предали на честно погребение.

В памет на преподобния Македоний Пустинник († ок. 420 г.)

Преподобният Македоний избрал за място и поприще на подвизите си върховете на планините, като никъде не се спирал за по-дълго време, но постоянно преминавал от едно място на друго в пределите на Финикия, Сирия и Киликия, за да избегне по този начин разговорите с посетителите. Блаженият живял четиридесет и пет години по този начин, като нямал нито колиба, нито палатка, но живеел в дълбока пещера. Когато преподобният остарял, той помолил

посетилите го веднъж богомолци да му построят малка килия, в която живял двадесет и пет години, без да излиза нито при братята, поселили се около него, нито при външните посетители. Свети Македоний се подвизавал всичко седемдесет години; повече от четиридесет години се хранил само със семена, счукани и намокрени с вода; после, вследствие на слабост, започнал да вкусва немного хляб с вода. Господ го прославил с дар на чудотворство: преподобният изгонвал бесове, изцерявал различни болести и извършвал други чудотворства. Веднъж при преподобни Македоний довели една жена, която страдала от недъг, проявяващ се в прекомерна употреба на храна: тя изяждала по тридесет кокошки на ден. Роднините ѝ със сълзи молели преподобния да помогне на болната. По молитвите на светеца тази жена се изцерила и после не можела да изяде дори четвърт кокошка за един ден. Като поживял ангелски на земята, като се удостоил с пророчески дар и се сподобил с благодатта на свещенството, преподобният Македоний мирно починал в Господа.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017